

PAȘTELE DE FOC DE LA COSTEȘTI

Elena Buica -Buni

În 1930 ziarele vuiiau anunțând o știre care avea să îngrozească nu numai România, ci întreaga omenire. În ziua de 18 aprilie a ars biserica din comuna Costești împreună cu 118 suflete dintre care 100 erau copii.

În acea zi, Vinerea Mare, peste sat se lăsase amurgul calm, fără să prevestească nimic rău. Viața pulsa în liniștea acestui senin al înserării de primăvară. Suflarea satului, cu mic cu mare, după obiceiul străbun, cu haine noi, se pregătea să meargă la biserică, n-aveau cum să-și închipuie că în curând vor fi zguduți din temelii. Copiii, în mână cu o lumânare îmbrăcată în flori, păseau cuviincios spre biserică, fără să-și închipuie că acești pași îi duc spre o moarte cumplită. Pășeau cu sufletul plin de bucurie că vor cânta Prohodul Domnului.

Biserica era mică și veche de peste 200 de ani, construită din lemn, cu o intrare joasă, pentru care trebuia să te apleci ca să pătrunzi înăuntru și cu ușă deschizându-se spre interior. În biserică, neputând încăpea toți oamenii, au intrat numai copiii, înghesuindu-se cum au putut, iar cei mari au stat afara, cât mai aproape de biserică pentru a asculta Prohodul. Lumina nu putea pătrunde prin micuțele ochiuri de geam zăbrele și singura sursă de lumină era cea venită de la lumânari. O lumanare și-a întins flacăra până la o coroană de celoid. Dascălul a stins-o cu palmele, dar o scânteie s-a urcat în pod și în scurt timp, limbi de foc se înălțau uriașe deasupra bisericii văzute și de la 10 kilometri distanță. A început un vacarm greu de închipuit în care țipetele disperării erau înfiorătoare. La ușă s-a creat busculadă, copiii n-au mai putut ieși, iar părinții de afară, în marea lor disperare, bulucindu-se unii peste alții, au blocat ieșirea. Au urmat scene apocaliptice. Părea că Iadul a coborât pe pământ. Văzduhul s-a umplut de țipetele de groază ale părinților înnebuniți de spaimă și ale copiilor chemându-și părinții să-i salveze. Au rămas acolo înecându-se de fum, zbătându-se și răcnind de durerea cărnii care sfârâia arzând. Vacarmul parcă a durat o veșnicie, dar în curând țipetele copiilor au încetat, doar trupurile încă mai continuau să se zvârcolească în spasme. Mirosul de carne de om arsă a început să se răspândească pe mai mulți kilometri. Într-o jumătate de oră focul mistuise totul. Când au venit peste două ore pompierii din Pitești au găsit un morman de corpuri încolăcite unele peste altele, care încă mai fierbeau în mistuirea jarului. Un singur tânăr a putut pătrunde înăuntru și a povestit apoi grozăvia pe care a văzut-o, dar după două luni a murit și el din cauza arsurilor. A descris imagini terifiante, copiii în chinurile flăcărilor, preotul încă viu, în picioare cuprins de flăcări strigând: „Doamne, Tu ai murit pe cruce, eu mor pe altarul Tau”. În dimineața următoare, la câteva ore după foc, preotul Dumitru Vișinescu, a fost găsit carbonizat. Sub brațele lui se afla unul dintre fiii săi, de 11 ani, pe care încercase să-l salveze din flăcări. Ca printr-o minune, Sfânta Evanghelie a fost descoperită întreagă, sub preot, fiind afumată doar pe margini. Preotul acesta L-a slujit pe Dumnezeu până în ultima clipă. Acum, Evanghelia se află la Muzeul Național.

Copiii carbonizați, scoși din cenușă, au fost întinși în curtea bisericii pe două rânduri la căpătâi cu părinții lor, adevărate monumente ale durerii. Din presa vremii care ne-a lăsat mai multe mărturii, redau un scurt citat: „O femeie își pierduse toți cei cinci copii ai săi. Aliniase cadavrele pe iarbă, în ordinea vârstei. Iaca pe Ancuța, spunea ea, asta e Mărioara, el e Nicolae. Ancuța nu avea cap, o bucată din șira spinării ieșea din gulerul bluzei. Marioara avea numai craniul. Nicolae avea țeasta capului spartă, fără creier. Și femeia se silea, în halucinația ei, să dovedească cu fotografiile aduse de acasă că aceia și nu alții sunt copiii ei”.

Înmormântarea a avut loc în a doua zi de Paști și a fost susținută financiar de autorități. Multe zile au răsunat strigătele de jale ale întregului sat rămas fără copii, până când treptat oamenii s-au istovit plângând. S-a așternut apoi o tăcere grea, apăsătoare și orice activitate a încetat. Timp de mulți ani, la Costești, horele satului sau cele tradiționale în duminica Paștelui, nunțile sau alte petreceri s-au ținut în satele vecine. E lesne de înțeles că această tragedie din Costești a făcut înconjurul pământului. Au venit ajutoare din toată țara și din întreaga lume. Regina Maria și principele Mihai au venit la înmormântarea celor dispăruți. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca în fiecare luni după Paști să se facă pomenirea celor arși în biserică din Costești. Pe locul tragediei s-a ridicat imediat o

AVRAM IANCU - 200!

Nr.5(45/Mai 2024)

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

capelă, iar în 2003 s-a construit o biserică mică din piatră, iar locul unde a fost biserica de lemn este împrejmuțit cu un garduleț. După cinci ani oamenii aveau o biserică nouă și încăpătoare.

Astăzi sunt din ce în ce mai puțini oamenii care-și mai amintesc această tragedie. Ar fi un mare păcat să lăsăm să cadă sub pecetea uitării această întâmplare care a atins fibra cea mai sensibilă din străfundul inimilor omenești, motiv pentru care am așternut cu emoție aceste rânduri. Închinându-le și lor un gând, ne vom petrece Sfintele Sărbători ca în toți anii în pace și liniste, rugându-ne ca Cel de Sus să ne ferească de urgi care pot veni și din senin și trimițând o urare creștinească tuturor semenilor noștri:

HRISTOS A ÎNVIAT!